

عنوان مقاله:

زمان دیرشی و گونه شناسی آن در روایت

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات نظری هنر، دوره 2، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

بهمن نامور مطلق - دانشیار دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

زمان روایی با زمان واقعی و خطی تفاوت‌های بنیادینی دارد و آزادی‌های زیادی برای انسان قائل است. روایت پرداز با دستکاری‌های ممکن زمان را در مهار خود دارد در صورتیکه در جهان واقعی انسان محکوم به یک زمان خطی است. شیوه‌های دستکاری در زمان روایت به سه دسته و گونه بزرگ تقسیم بندی می شوند: نظم، دیرشی و بسامد زمانی. دیرش زمانی که موضوع اصلی این نوشتار است با تمایز و نسبت میان دیرش داستان و دیرش روایت تعریف می گردد. نسبت مدت زمان روایت و داستان در یک اثر می تواند به سه شکل کلی بروز نماید: کاهش، افزایش و تفرنی. این سه به چهار گونه اصلی ارجاع می دهند که عبارتند از: حذف، تلخیص، صحنه و درنگ. روایت پرداز به واسطه این چهار گونه دیرشی به دستکاری زمان روایت می پردازد تا بتوان معنا را زیباتر و موثرتر انتقال دهد. مقاله حاضر نقش این چهار گونه را در سرعت، شتاب، ضرب آهنگ روایت و تاثیرگذاری آن در معناپردازی بررسی می کند.

کلمات کلیدی:

روایت شناسی، زمان، دیرش، معنا، گونه های دیرشی، ژرار ژنت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1777606>

